

Drága idegenem

PRÓZA - LXVI. évfolyam, 17. szám, 2022. április 29.

Szerettem napszállta után a nemzetközi gyorsvonatok folyosóján járkálni. Ilyenkor teljes volt a csend, mindössze a kerekek monoton, ritmikus zakatolását lehetett hallani. Megvizsgáltam az ablakokat, bepillantottam a mosdókba, van-e szappan, elegendő papír, még a szemetet is felszedtem. Nem az én feladatom volt, de szerettem gondoskodni az utasok kényelméről.

Egy péntek este azonban maradandóbb nyomot hagyott bennem, mint a többi.

Már épp a szokásos sétám végére értem, amikor a folyosó egyik ablakánál megpillantottam a magas, jóvágású urat. Elegáns volt, frissen borotvált arccal, hátrafésült hajjal. Utolsó slukkot szívta cigarettájából. Rögtön felismertem. Azt is tudtam, melyik a hálókocsija. Kissé nyúzottnak tűnt. Kifelé bámult, mintha a tájat nézné, ami meglepett, hiszen a hajnali órákban már csak sötét, összemosódott foltokat lehet látni.